

Азъ се засмивамъ съ гласъ и ставамъ нетърпеливъ, изправямъ се на колѣне и поглеждамъ презъ заснѣжения прозорецъ. Нищо не виждамъ. Излизамъ отъ стаята, отварямъ външната врата и гледамъ навалѣлия снѣгъ предъ прага. Нощта е бѣла и кротка. Снѣгътъ вече не бърза да вали — едва падатъ закъснѣлитъ снѣжинки. Зашепвамъ прѣсенъ снѣгъ, натърквамъ лицето си и се готвя да затворя вратата. Откъмъ пѣтя се обажда свирка. Коледаритъ трѣгватъ по къщитъ. Кръшна ржченица се заплита въ заснѣженитъ клони и изъ селото се носятъ весели, радостни викове.

Затварямъ вратата, изтичвамъ въ стаята и съобщавамъ задъханъ:

— Коледаритъ идатъ!

Сестритъ ми се разшетватъ изъ стаята, подреждатъ възглавницитъ, оправятъ бръчкитъ на чергитъ и донасятъ панера съ боговицата и краваитъ.

Свирката се обажда въ нашия дворъ и замлъква. Всички се превръщаме на слухъ. Чуваме радостнитъ стѣпки и ленивия лай на псетата. Коледаритъ се спиратъ предъ външната врата, чукатъ съ писанитъ си тояги и запѣватъ:

Стани, станенине,
стани, отвори ни,
че ти идатъ добри гости,
добри гости коледари. . .

Мама става, отива и отваря вратата на коледаритъ. Тѣ нахълтватъ въ стаята и се нареждатъ прави до вратата. Четирма ергени, премѣнени, съ варакосани китки на ушитъ, пристѣпватъ напредъ, цѣлуватъ ржце на домакинитъ, сѣдатъ на седа, раздѣлятъ се на две двойки, допиратъ главитъ си и веднага започватъ пѣсенъ за баща ми. . . Сино пиле писка надъ манастиръ, надъ бѣлъ съборъ, и вика всички попове и граматии. Отъ небето е паднала бѣла книга съ черно писмо, и